

jan zlatohlávek

můj pes je

**EROTO-
MAN**

Můj pes je erotoman

Každý muž se od narození po celý život setkává se ženami i se psy. Nejprve se jich (žen i psů) nezřídka trochu bojí, pak je zase moc chce, a když si je pořídí, mohou vznikat situace, které stojí za písemný záznam. Dítě, rodiče a pes. Muž a pes. Muž se psem a žena. Muž a žena se psem. Muž, žena, pes a děti. Muž, pes a milenka. Pes jako náhrada dítěte, pes jako potrava, pes žárlivec, pes klaun, pes nezvedenec, pes usmiřovatel, pes erotoman... Humorně laděná povídková knížka je autobiografickým průřezem autorova setkávání se psy a ženami různých plemen, a to doslova.

Obsah

BENÝSEK TAVÍ METLO
VŮNĚ OD PANÍ HÁTY
TAMARA S VLČÁKEM A KRÁSNÝMA NOHAMA...
PRVNÍ SEX VE ČTVRTÉ TŘÍDĚ: S HELENKOU A RITOU
O ŽELVÁCH, KTERÉ CHODÍ DO ŠKOLY, A O STATEČNÉM
PITBULLKOVI
MLADÝ SVĚT PRO NEWFOUNDLANDA
S REXEM NA ŽELEZNÉ OPONĚ
BESSY, MÁ NEVĚSTA SE ZÁVOJEM
ABY MAMINCE NEBYLO SMUTNO...
VÝMĚNA BESSY ZA KOLO A NEZBEDNÉ PIPINKY
NEVLASTNÍ DÍTĚ S KNÍRKEM OD KNÍRAČE
TOTO JE NÁŠ PEJSEK TOTO
ŠOŠONEK, HOUSENKA, RYBKA, BUBLINKA A KELLY KELIŠOVÁ
MŮJ PES JE EROTOMAN
VENČÍ SE NAPOLEON, PUTIN I SARKOZY
KALUPINKA, MATES, MIKEŠ, MAX A MEĎULA

ČTĚTE ELEKTRONICKÉ KNIHY

Jan Zlatohlávek

Můj pes je erotoman

Povídky o psech a ženách různých plemen

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Jan Zlatohlávek – heirs c/o DILIA, 2015

© INDEART, 2015

www.indeart.cz

978-80-7519-098-7 (PDF)

Děkuju všem svým nejbližším, a pejskům zvlášt', za trpělivé postání před objektivem mé děravé paměti.

Mé poděkování za poskytnutí fotografie na obálce patří fotografu Jánmu Hronskému, mo-delce a stylistce Janine Alexander a pejskovi Angelovi.

BENÝSEK TAVÍ METLO

„Nnnňňňooo jóóó!“ konstatovala rozzářeně hlava rodiny. Můj švagr, jindy zamyšlený fyzik, doktor přírodních věd a majitel několika dalších akademických titulů, oděný do svých oblíbených červených vytahanych tepláků, si dal ruce v bok a zahleděl se s mimořádným zalíbením směrem k prázdné sedací soupravě.

„A kdo, Sklepníku, kdo to byl, kdo našeho tááávitele málem připravil o život? A to opakovaně!?“ pronesla naoko vyčítavě moje sestra, učitelka češtiny a hudební výchovy, ale pak svému manželovi položila smířlivě ruku na rameno a nadále již hovořila k té prázdné sedací soupravě:

„Benýšek už mohl bejt v herbáři, vid', Benýýý, byl by to jééédinej héééžky vyliisovanej a heerbářovanej pejsek na céééličký zéééměkouli, vid', Benýýý!“

„Ahoj strejdo!“

„Čau strejdo!“ pozdravili mě student gymnázia Adam a student prvního ročníku Vysoké školy ekonomické Filip. Když zjistili, jakým směrem se s jejich rodiči díváme, objevil se naráz v obou jejich tvářích výraz dvouletých, mírně retardovaných batolat.

„Benýýýšek tááávííí,“ pronesl s vykulenýma očima starší student, který mi při minulé návštěvě v mém pražském bytě udělal fundovanou přednášku o světových akciových trzích.

„Benýýýšek tááávííí méééétlóóó!“ vykřikl mladší student, lehl si na zem a začal předvádět cosi, co jsem nedokázal k ničemu přirovnat. Hubený mladík se otáčel se kolem své osy a ruce měl ohnuty snad do tvaru jakýchsi lopatek.

„Adamito, jak se nazývá ta bohulibá činnost, co mi tu demonstruješ?“ zeptal jsem se svého synovce zřejmě hloupě, protože po mé otázce jen obrátil oči v sloup, aniž by přestal rotovat kolem své osy.

Také starší synovec zakroutil nevěřicně hlavou, složil se k zemi vedle svého sourozence a začal rovněž rotovat.

„A to je jako co, studenti, pokud to tedy není epileptickéj záchvat?“ zeptal jsem se znovu.

„Strejdo, to seš z Prahy? A nepoznáš Tonda a Adélu?“ ozvalo se za mými zády a pak mi vlepila má roditelka pusu na přivítanou.

Pořád jsem byl na té návštěvě u mých nejbližších příbuzných úplně mimo. Neznal jsem ani žádného Tonda, ani žádnou Adélu. Maminka mne chytila za loket a ukázala směrem k sedací soupravě. „To fakt nevidíš, jak kjááásně tááávííí?“

Nic a nikoho jsem neviděl.

„To je přece takovej náš tááávitel,“ vzala mě maminka za ruku jako před pětáctyřiceti lety a dovedla mě k sedací soupravě. Po cestě jsme museli překročit dva válející se studenty, kteří se navzájem oslovovali Toníčku a Adélko. Ještě jsem v jejich rozhovoru zaslechl jméno Blanka. Ani to mi nic neříkalo.

„Benýýýsek přece tááávííí mééétlóóó!“ upřesnila maminka a ukázala na přehoz sedací soupravy. Všiml jsem si, že v jednom místě, tam, kde přechází sedací část v opěradlo, je pod přehozem jakási boule. A ta boule se občas pohnula. A pak mi do docvaklo. Tonda a Adéla – přezdívky pro razící stroje nové trasy pražského metra! Benýšek staví metro! Tááávitel je stavitel. Blanka – tunel Blanka! Benýšek je tedy stavitel – specialista. Benýšek je tunelář!

Maminku a sestru se švagrem navštěvuju moc rád, i když se do svého rodného kraje dostanu jen několikrát do roka. V jejich domě na zeleném okraji malého podšumavského městečka si připadám jako na dovolené. Sestra se švagrem udělali dobře, když se po tátově smrti rozhodli pro koupi hezkého prostorného domku, do kterého si vzali s sebou i maminku. Na život v menším městě si všichni rychle zvykli. Zdá se mi, že tam ti lidi umějí nějak lépe žít. Že tolik nekvaltují jako my v Praze, a přitom všechno stihnou. A kdo ví, jestli toho nestihnou víc, když mají takovéhle hezké domečky s teráskami a anglickými trávníčky a zahrádkami a bazénky, o které se musí starat. A pejsky taky mají, samozřejmě!

Vlastně jsem věděl, že mají čerstvý přírůstek do rodiny. Mělo to být ale původně jinak. Ten přírůstek měl být lidský. Sestra se Sklepníkem se usnesli, že si ke svým dospívajícím synkům přidělají ještě jedno miminko pro radost. Spolubydlící maminku protestující argumentem, že jí celkem pět vnoučat ke štěstí

už úplně stačí, demokraticky přehlasovali. Dokonce výrazně, neb i synové byli pro miminko. Sklepník se po dlouhých letech bádání a dřiny na poli vývoje bezpečnostních systémů s využitím metody akustické emise konečně a zaslouženě dočkal i významnějšího finančního ocenění své osamělé domácí práce a učinil mamčin kantorský důchod a sestřin kantorský plat, ze kterých všichni dlouho žili, zanedbatelnými. Zvelebili dům, pořídili si nové auto a další dříve nedostupné věci a na prahu dospělosti svých synů začali cestovat a užívat si naplno rodinného života. Miminko se jim ale už nepovedlo. Tak si pořídili miminko psí.

Tak dlouho rokovali o tom, jakému plemenu dají přednost, až sestra na internetu narazila na fotku jakéhosi kříženečka a do té se zamilovala. Ačkoli nikdo včetně majitele toho kříženečka nebyl schopen popsat, z kolika plemen a v jakém poměru je štěňátko poskládáno, získala sestra na svoji stranu hlasy synů a přehlasovali Sklepníka, který chtěl pořádného psa. A netrvalo dlouho a začaly mi e-mailem přicházet fotky jakéhosi psího mrněte s nadšenými komentáři, že Benýsek je naprosto, ale naprosto úžasnej a nejúžasnější. Ben okamžitě rozněžnil a rozšiřlal celou rodinu. I maminka, která se uraženě „psího“ hlasování nezúčastnila (když byla předtím přehlasována ve věci miminka lidského), mi telefonovala, že chodí s Benýskem „apošášu“ (=na procházku), a dokonce mi při té příležitosti vysvětlila, že „apošášu“ není její, ale můj výraz, kterým jsem se kdysi dožadoval dětského venčení.

Že se rozněžní ženy, to jsem tak nějak chápal, ale že se rozněžní a rozšiřlá i pánská osádka dvou juniorů a věčně zadumaného Sklepníka, to mě poněkud zaskočilo. Musím ale přiznat, když mi Benýsek jako hostu věnoval zcela mimořádnou a intenzivní pozornost, že jsem se taky rozněžnil. Nerozšiřlal, ale rozněžnil. Měl jsem ho pořád na klíně. Jen občas si odběhl tavět metlo a zmizel pod přehozem sedací soupravy.

Každý máme nějakou úchytku. Ta Benýskova ale byla poněkud nebezpečná. Jakkoli při vypočítávání, kdo jej kolikrát na té sedací soupravě zasedl, přiznali trestné body všichni, za nejnebezpečnějšího „zasedávače“ byl

označen Sklepník. Snažil jsem se švagra zastat argumentem, že tunel Blanka se taky tak nějak propadl, a přesto nebyly žádné ztráty na životech.

„Honzo, vem si to, že celý den v tom sklepě testuju snímače a programuju a mám hlavu jak větel a vylezu polomrtvej, abych se aspoň podíval na zprávy, a dřepnu si a...“

„Vrahu! Odporný vrahu!“ vykřikli na svého otce synové, kteří jej ovšem jinak ctili a respektovali.

Sestra uklidňovala situaci:

„Tatínek jistě vymyslí nějaký speciální senzor na pejsky, kterej si dá na prdelku, a ona mu ta prdelka hezky zapípá a náš roztržitý tatínek si pak nebude sedat na našeho Benýska, ale někam jinam. Třeba ho pak ochránci zvířat navrhnou na Nobelovu cenu...“

„...ani bych se nedivil, když už ji dostala i ta zasratá Evropská unie,“ dodal mladý student ekonomie a euroskeptik Filip a vysloužil si tím pohlavek od babičky-eurohujerky.

„Buď rád, že ji máme, tu Unii, víš, co jsem se musela za svůj život nadělat ve školách nástěnek k Velký říjnový revoluci a tomu našemu bolševickému únorovému puči?“ vysvětlila penzionovaná učitelka rázně svůj postoj.

Ono jim to prostě funguje. Za dvacet let manželství se švagr se sestrou nepohádali. I ta máti s nimi žije v jakési symbióze. Má sice v tom domě svůj podkrovní byteček, ale tam se vydává až večer za svými seriály a knihami. V tu dobu (a nejspíše nikoli náhodou) Sklepník vylézá ze své sklepní pracovny. Ta pracovna, místnůstka předělaná z bývalého skladu na uhlí, která mu dala přezdívku, je neskutečná a vlastně jen jedna velká hromada různojazyčných odborných knih, skript, počítačů a nejrůznějších přístrojů. Když jsem se švagra zeptal, proč si neudělá pracovnu jinde, vykázal mi místo v té hromadě, kam si mám sednout, z jiného místa v té hromadě vytáhl láhev vizoura, poctivě nalil do dvou nepříliš čistých skleniček od hořčice a pravil:

„Čoveče, ale mně to takhle dost vyhovuje. Do toho sklepa za mnou totiž nikdo nechodí...“

Mou poslední návštěvu u mých milých příbuzných se prostě všechno točilo kolem Bena. Maminka ani neměla čas vytáhnout rozsáhlý a neustále doplňovaný rodinný rodokmen a pochlubit se, jak daleko dospěla ve svém bádání o předcích. Pouze mi řekla, že mi příště už konečně předvede, jakým způsobem jsem pokrevně spřízněn s Josefem Skupou, otcem Spejbla a Hurvínka, a taky že se už nediví, že jsem se nakonec vrhl na psaní a vydávání knížek, neb můj prapradědeček a praprapradědeček mají ve svých matričních záznamech u svých jmen uvedeno Měšť'an a knihař.

Sestra mne pak ze všech svých kantorských historek, kterými mne vždy zahrne, stačila spravit jen o té zásadní, při které se ovšem oba její synové, kteří donedávna navštěvovali stejnou školu, se smíchem zhroutili pod stůl. Vzhledem k tomu, že jsem kdysi zažil něco velmi podobného, projevil jsem, na rozdíl od svých synovců, sestře speciální účast.

„Samozřejmě že jsem netušila, když jsem tomu klukovi ty blbý pouta zabavila, jak to funguje. Že se to zacvakne a hotovo. A že se to musí odemknout. Tak jsem si to prostě zkusila. Neřekl bys, jak rychle se po škole roznese, že ve sborovně sedí spoutaná češtinářka. A tak si mě ten policejní synek, kterej si od tatínka půjčil pouta, ale ne klíč k nim, hezky eskortoval za potlesku učitelského sboru i žactva za tatínkem na policejní stanici. Až ten mě osvobodil. Řeknu ti, že i kdybych řídila ožralá jak zepelín, kradla děti i s kočárkama a vraždila nevinný stařenky, kdyby mě při tom chytil tenhle nešťastnej policajt, nic se mi nestane. Tak se mi omlouval, že mi ho bylo až líto.“

Ani jsem se neptal, jestli z toho ten policajtský synek neměl nějaký kázeňský postih. Takové věci sestra svým žákům zásadně nedělala. Potupnou eskortou neutrpěla ani její autorita. Nevím, jak to dokázala, ale byla pro své žáky nejen tím, kdo je dokáže dost naučit, ale i tím, kdo je dokáže zaujmout a pobavit. Někdy i na svůj úkor. Průšvihy si s nimi řešila zásadně sama a nejčastěji tak, aby tím neobtěžovala ani rodiče těch školáků. Špinavé prádlo se prostě pralo doma, tedy ve třídě. A fungovalo to. Sestra si tímto způsobem dokázala získat přirozený respekt i lásku nejen běžného žactva, ale i vyložených školních grázlů, kterých se

jiné kantorky bály. Třídy za ní vysílaly vyjednávací delegace, které ji měly umluvit, aby se stala v příštím roce jejich třídní učitelkou, popřípadě s nimi alespoň jela na školní výlet.

Sestřička je vždy i prvním testovacím čtenářem mých literárních počinů. O tom, že přemýšlím o napsání knížky o psech, věděla. A zeptala se mě při téhle návštěvě, kdy už se do toho pustím.

„Tyjo, ségra, tak mám pocit, že už mám první kapitolu!“ řekl jsem jí.

VŮNĚ OD PANÍ HÁTY

Raději jsem se na to ještě na téhle návštěvě zeptal své matky. Jakože jak to tehdy bylo s tou paní Hátou a jejími pejsky. Jakože jestli si to dobře pamatuju, protože je to tedy dost strašný, to, co si pamatuju. Jenže znáte to, když je to z období toho útlého dětství, pak si člověk ledasco pamatuje úplně jinak a špatně. Pamatuje si třeba, jak se jako malý strašně bál čerta, a vlastně i toho Mikuláše, a on ten Mikuláš byl nejhodnější soused a ten čert dokonce úplně nejhodnější sousedka, teta Líba! Pěkných pár let mi trvalo, než jsem to odhalil. Tak jsem měl teď obavy, jestli jsem si tu Hátu taky nezapamatoval špatně. Maminka mi potvrdila, že si ji pamatuju dobře. Až moc dobře. A že to s tou Hátou bylo opravdu strašný.

Řekl jsem si totiž, že to s těmi pejsky vezmu popořádku a chronologicky. Prostě od dětství a od chvíle, kdy si na nějakého pejska vzpomenu. Při té příležitosti jsem si uvědomil, že jakkoli se cítím pořád jako kluk (obzvláště, jde-li o pejsky), ledasco už pamatuju. Tak třeba si pamatuju, jak se do sklepů našeho městského pivovaru z řeky Otavy tahaly nařezané kry ledu k chlazení piva. A taky, jak se stloukaly dřevěné sudy na to pivo a jak se ty sudy s tím pivem rozvážely na vozech tažených koňmi po hospodách. Ne že by tehdy nebyla auta, ale bylo jich málo, a potkat se s koňským povozem bylo celkem běžné. My jsme měli motorku, ke které tatínek přikoupil vozík, když jsem se narodil. Já vím, že to není o pejscích, co teď povídám, ale jde o kontext. Koneckonců už jsme u toho: V tu dobu totiž po městě pobíhalo dost různých pejsků, kteří buď nikomu nepatřili, nebo patřili, ale měli volnější režim. Když jezdilo tak málo aut, lidi se o své psy ani tolik nebáli.

V našem domě měl pejska jenom pan Muhr, Němec, bývalý příslušník Wehrmachtu, který se po válce pozapomněl s českou paní Marií a zůstal v Čechách i se svojí motorkou se „sajdkárou“, silným bublavým bavorákem s bantamovými koly, jak vystřiženým z válečných dokumentů. Tátova čezeta vypadala vedle tohoto stroje jako dětská tříkolka. Ano, byl to ten pan Muhr,

kterého už možná trochu znáte z mé knížky Hledám štíhlou ženu, ten, který mne občas jako malého kloučka s sebou brával na ryby a při rybolovu mne nabádal k trpělivosti slovy: „Chanziku, neboj. Chytíme ryba. Sou tam!“

Na ryby s námi jezdil i Míša. Bílý německý špic. Míša byl tak poslušný, až jsem žasl. Pan Muhr nemusel mluvit. Jen se podíval, a když to náhodou nestačilo, rozepnul si kožený opasek u kalhot. A Míša hned věděl, co má či nemá dělat. Je pravda, že se s ním pan Muhr moc nepáral. Pejsek i jeho pán prostě měli tvrdou školu. Za své dětství a mládí jsem postupně zaregistroval několik Míšů. Úplně stejných. Pan Muhr byl tomuto plemeni věrný až do smrti.

Jednoho dne jsem si všiml, že má pejska i paní Háta. Předtím měla pana Kučeru. Ten však umřel. Všichni si mysleli, že si Háta pořídila pejska, aby jí nebylo smutno. Vlastně ani nevím, jestli se Háta jmenovala Háta, nebo jestli jí tak jen lidi říkali. Byla to stará, ošklivá, zapáchající žena. Když otevřela dveře svého bytu, naskytl se mi žalostný pohled na změť krabic, krámů a hadrů vyštosovaných do výšin, kam mé dětské oko nedohlédlo. A ten zápach si vybavím dodnes.

Když Háta otevřela okno od kuchyně (bydlela v bytě pod námi), maminka musela naše kuchyňské okno zavřít. Takový to byl smrad. Tedy až na jednu výjimku. Od jisté doby se vždy v neděli dopoledne z Hátina bytu začala linout silná vůně, která zcela přebila ten smrad. Pro toho, kdo nemá rád vůni česneku, to mohl být tuplovaný smrad, já však vůni česneku miluju a vůně masa pečeného na česneku mi prostě už jako dítěti dělala dobře. Dokonce tak, že jsem nechápal maminku, proč v tu neděli, kdy to konečně od Háty nesmrdělo, ale vonělo, zavírala okno do naší kuchyně ještě sveřepěji.

Pak jsem si všiml, že paní Háta jde na procházku s jiným pejskem. A další týden jsem ji v průjezdu potkal zase s jiným pejskem. Maminka mi teď potvrdila, že jsem se Hátý zvědavě a opakovaně ptával, kde má toho pejska, co měla minule. A Háta mi trpělivě odpovídala, že byl moc nemocnej a umřel a že má tedy jiného. A pak jsem se prý zase ptal, když měla jiného a Háta mi odpovídala pořád stejně. A prý jsem nechtěl rozumět tomu, když mi maminka zakázala se paní Hátý na pejsky už ptát, přestože při všech jiných příležitostech mi nebránila projevovat se

jako zvědavé dítě. Ač to bylo krajně divné a podezřelé, to neustálé střídání pejsků, ani má dětská obraznost nestačila k tomu, abych si učinil ten děsivý závěr sám.

„Honzíčku, už jsi větší, tak já ti to tedy řeknu. Háta ty pejsky žere,“ řekla mi lady Mary. Namouduši nevím, co bych si bez Mary počal. Tahle moje milovaná prateta, bydlící ve stejném patře našeho starého činžovního domu, který komunisti sebrali mému dědečkovi, byla odjakživa (tedy od mého „jakživa“) mou nejlepší kámoškou. Sám jsem si ji, ovlivněn jedním z prvních hitů Karla Gotta Oh lady Mary překřtil z tety Marie na lady Mary.

Kdyby nebylo lady Mary, nevěděl bych dodnes nejen to, jak to bylo s Hátou, jejími pejsky a nedělní česnekovou vůní, ale ani to, jak se rodí děti. Vše, co mi neposkytla pečlivá, ale prudérní výchova mých rodičů, jsem si musel ujasňovat s Mary, která mi všechno jemně, trpělivě, ale otevřeně a pravdivě vysvětlovala. Měli jsme k sobě absolutní důvěru. Jen ona věděla o mých dětských a dorosteneckých láskách. Říkal jsem jí úplně všechno. I ona mi svěřila příběh o své lásce, kterou jí popravili fašisti za účast v odboji v době, kdy byla těhotná. Rozhodla se pro potrat. A pak už nikdy nemohla mít své dítě. Tím jsem se stal pro ni já...

„Háta asi nemá ani pořádný důchod. Pan Kučera nebyl její manžel, tedy po něm taky nic nebere. Dokud žil, byla to ještě docela normální ženská. Až pak... Kolikrát jsem jí řekla, že jí něco k jídlu dám, ale ona si od nikoho nic nevezme,“ vysvětlila mi Mary.

Od té doby jsem se mamince nedivil, že zavírá okno do kuchyně. A ta silná česneková vůně mi úplně přestala vonět, byť pečený pes (a říkám to hodně nerad a platí to do chvíle, dokud to nevíte), voní docela hezky...

TAMARA S VLČÁKEM A KRÁSNÝMA NOHAMA...

Toho vlčáka jsem prostě nikdy živého neviděl. Jen na fotce, kterou mi Tamara ukázala ve škole. Vlčák i Tamara bydleli v blízké vesničce a Tamara do školy dojížděla autobusem. Ale měl jsem od ní slíbeno, že mi po prázdninách tu fotku půjčí. Ohromně jim to spolu na té fotce slušelo. Alan, tak se vlčák jmenoval, měl vyplazený jazyk a smál se po psím způsobu. Tamara se taky smála a držela Alana kolem krku. Vypadala vedle něj jako panenka na hraní. Mimo zapůjčení fotky jsem měl od Tamary slíbeno i to, že po těch prázdninách někdy půjdeme s Alanem na cvičák. Že se na to zeptá svého táty, jestli bych jako mohl jít s nimi. Celé prázdniny mezi první a druhou třídou jsem se netěšil na nic jiného než na to, až prázdniny skončí a my půjdeme s Tamarou a Alanem na ten cvičák...

Je otázkou, zda mám právo do psí knížky psát o psovi, kterého jsem nakonec opravdu nikdy živého neviděl. Ono to bude spíše o té mé první lásce holčičí, aby byl laskavý čtenář o mém milostném životě na prvním stupni základní školy informován chronologicky, plně a objektivně.

Měli jsme v té první třídě s mými spolužáky velké štěstí. Naše třída byla přidělena panu učiteli. Učiteli, který byl hodný, laskavý, a navíc uměl krásně hrát na housle a zpívat. A zatímco v jiných třídách se ráno hned začali učit, náš pan učitel vytáhl housličky a na přivítanou jsme si zazpívali. Pan učitel ovšem vytahoval housličky nejen při ranním „rozjezdu“ a při hodinách zpěvu, ale i tehdy, když viděl, že nás to písmenkování či počítání nějak zmáhá. A když nevytáhl housličky, otevřel takovou kouzelnou skříňku, ve které bylo zakomponované malé jevištěátko pro maňáskové divadlo, a zahrál nám nějakou scénku. V té kouzelné skříňce byla ale i spousta dalších rekvizit. Třeba umělá jablíčka a pomeranče a banány, které jsme se učili počítat, zatímco naše maminky si na skutečné pomeranče a banány v tu dobu chodily stoupat do dlouhých front před prodejny zeleniny.

První třídou jsme se tak vlastně prozpívali a prohráli. Všichni jsme chodili do školy rádi. Já jsem se ale na každý školní den těšil ještě z jednoho důvodu. Tím

byla Tamara. Hnědooká malá kráska s černými, dlouhými vlásky a krásnýma nohama. Ty její nohy, které jsem si mohl dobře prohlédnout při společných hodinách tělocviku, jsou pro mne dodnes záhadou...

Celý život se mi vlastně čas od času o Tamaře zdávalo. I o těch jejích nohou, po kterých jsem pokukoval, když byla při tělocviku oděna do předepsaného cvičebního úboru pro děvčata – modré „holčičí“ trenky, bílé tričko a cvičky, zatímco pro nás chlapce byly předepsány trenky červené, bílý nátělník a cvičky. V těch mých snech totiž byla pak Tamara větší a větší, tak, jak jsem rostl a dospíval, rostl a dospíval i ten její obraz ve mně, a pak jsem už byl dospělý a stejně mne čas od času mými sny doprovázela také již dospělá půvabná černovláska s krásnýma nohama, jakýsi dívčí, a posléze ženský archetyp. Až když jsem po dlouhých letech uviděl svoji dceru v první třídě na hodině tělocviku s dalšími prvňáčky a prvňáčkami, uvědomil jsem si, jakou fantazií jsem musel být jako prvňáček vybaven. Jako dospělý rodič jsem v té tělocvičně pobaveně pozoroval poletující hejno drobných kolenatých lidských mravenců, ve kterém bylo dosti obtížné rozlišit už jen holčičky od kloučků (neb děti už nemusely nosit předepsané cvičební úbory) a žasl jsem nad tím, jak jsem byl ve svých šesti letech schopen ocenit krásu Tamařiných nohou. Vždyť musela být právě takovým lidským mravencem... Té krásy mi totiž bylo dopřáno právě a jen v té první třídě.

Jak už bylo řečeno, po té první třídě nastaly mé první letní prázdniny, první a poslední školní prázdniny, při kterých jsem se opravdu nemohl dočkat, až skončí. Prostě jsem se těšil na Tamaru, na to, že to snad nějak uděláme, abychom mohli jít s jejím pejskem na ten cvičák, ale těšil jsem se i na svého pana učitele. Těšil jsem se, že mi Tamara půjčí tu fotku, na které jí to s Alanem tak slušelo, a já ji konečně budu moci ukázat mé milované pratetě lady Mary, které jsem o Tamaře už tolikrát vyprávěl. Tak moc jsem se do té školy těšil...

Prvního září jsem se nedočkal ani Tamary, ani pana učitele. Psal se rok 1970 a normalizace nabírala obrátky. Pan učitel se vyslovil proti vstupu sovětských okupačních vojsk a Tamařini rodiče proti životu pod utahující se opratí totality. A tak pana učitele vyhodili ze školy a Tamara s rodiči emigrovala

do Kanady. Netuším, zda vlčák Alan taky emigroval. Je-diná holka ve třídě s ruským jménem mi tak utekla před ruskými okupanty do svobodného světa...

Tatínek se pomstil Husákovi tím, že mne v druhé třídě nenechal zapsat do pionýra. Pravda je, že mne v první třídě nenechal zapsat ani do nepovinné hodiny náboženství, ač o to moje babička velmi usilovala. Obojí můj rodič tehdy zdůvodnil nějak v tom smyslu, že by se malým dětem neměly motat hlavy vůbec žádnými dogmaty a ideologiemi.

Když jsem tak náhle přišel o svého pana učitele, o Tamaru s Alanem i o možnost chodit na pionýrské schůzky (o ideologiích jsem tehdy prd věděl), pokusil jsem se na své rodiče vytvořit opět nátlak ve směru pořízení psa. Chtěl jsem vlčáka, samozřejmě. A rodiče mi to samozřejmě nepovolili s výmluvou na velikost bytu a přítomnost dvouleté sestry, která mi měla vlčáka nahradit. Pod tíhou argumentu, že se sestrou přece nemohu chodit na cvičák, se v otci hnulo svědomí a v naší kůlně na dvoře začal nad hromadou briket budovat jakýsi kotec. Ke svým osmým narozeninám jsem pak dostal dva králíčky s upozorněním, že jim musím každý den na dvoře natrhat trávu a starat se o ně. S králíčky se však na cvičák taky chodit nedalo a trhání trávy pro kluka, který právě začal hrát závodně fotbal, byla dosti degradující aktivita. A protože tenkrát ještě nebyli zakrslí králíci, kteří se dětem kupují dnes, celkem brzy se z mých králíčků stali králíci. Mé rodiče samozřejmě taky nebavilo trhat trávu, která na našem dvoře navíc rostla velmi řídko a asi tak na pěti metrech čtverečních, které si ještě nadto pro své venčení propachtoval Míša od pana Muhra, a tak otec někde vyprosil dva pytle sena a kyblík ječmene.

Celkem dobře si pamatuju na to vzrůstající napětí, kdy jsem opakovaně slychal hovory mých rodičů o tom, co s králíky udělat. Maminka trvala na tom, že má ráda králíčí maso, tatínek pak na tom, že nemůže zabít tvory, kteří mají jména (ta jména jsem bohužel zapomněl a nechci si je vymýšlet). A tak jsme s tatínkem jednu neděli odnesli králíky do trhu.

Na tom trhu jeden pán prodával krásná štěňátka vlčáka. Tatínek se bránil jako obvykle, když mi nechtěl něco koupit, konstatováním, že nemá peníze. A tak

jsem sám s majitelem štěňátek hbitě dohodl barter – dva králíky za jedno štěně. Tatínek s úlevou předal králíky, ale štěně si nevzal. Řekl mi rezolutně:

„Nestaráš se o králíky, nestaráš by ses ani o psa. Máš fotbal a hudebku. Tečka. A můžeš si půjčovat Ritu od Miloše!“